κοκκινταρίας. Ἡ Μαγδαληνὴ τότε περίμενε ὄρθια, κοντὰ στὸ τραπέζι. Πιάνοντάς του τὰ χέρια τοῦ εἶπε σιγανά, ἀλλὰ μὲ φωνὴ γεμάτη ζωηρότητα :

— Ἀγαπημένε μου Πατρίκιε, καταλαβαίνεις καὶ σὺ πώς, ἅμα παντρευτοῦμε, θὰ κάνουμε μεῖς ὅ,τι θέλουμε. Μὰ ἐδῶ εἴμαστε στὸ σπίτι τοῦ μπαμπᾶ καὶ δὲ μποροῦμε νὰ τὸν δυσαρεστοῦμε. Δὲν σοῦ κρύβω ὅτι, ὅσο πηγαίνει, γίνεται πιὸ μανιακός. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ θυμώνουμε μαζί του, γιατὶ ὑποφέρει πάρα πολὺ στὴ σκέψη ὅτι θὰ χωριστῇ ἀπὸ μένα. Θὰ καταλάβεις πιὰ ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ γάμου μου τοῦ ἦταν πάντοτε ἀνυπόφορη· στὸ τέλος ὅμως τὸ δέχτηκε, ὅπως ὁ ἄρρωστος δέχεται μιὰ ἐγχείρηση. Ὑποφέρει, καὶ θὰ ἤθελε νὰ εἶχε τελειώσει πιὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση· ἀλλὰ ὅσο νὰ γείνῃ ὁ γάμος, δὲ θέλει ν' ἀκούῃ νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόνε. Λοιπὸν σοῦ συνιστῶ : οὔτε στὸ τραπέζι, οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ νὰ μιλήσῃς γιὰ γάμο ! Μπροστὰ σὲ ὅλους θὰ φαίνεσαι, ὅτι ἤρθες στὸ Παρίσι γιὰ ὑποθέσεις σου... Σύμφωνοι !

Δὲν ἐπερίμενε ἀπάντηση· καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἔστεκε σαστισμένος, ἐκείνη ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ μπῆκε μέσα. Ὁ Πατρίκιος τὴν ἠκολούθησε σὰν ὑπνωτισμένος.

Μόλις μπῆκε ἡ ἔκπληξή του ἔφτασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν εἶδε μιὰ κόρη καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ παράθυρο, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο σ' ἕνα βιβλίο.

Στὸ θόρυβο τῶν βημάτων ἡ νέα σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ὁ Πατρίκιος μὲ δυσκολία κατόρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα : «Ἡ Ζωή !»

Ἦταν ἡ ἀδελφὴ τῶν Βωτρὲν αὐτὴ ἡ ὡραία κόρη ποὺ σηκώθηκε νὰ τὸν χαιρετήσῃ μὲ τόση χάρη ;

Βέβαια, ἡ μεταμόρφωση δὲ μποροῦσε νὰ εἶνε τελειότερη : ἡ Ζωὴ δὲ θύμιζε στὸ παραμικρὸ τὸ ἀγριοκόριτσο τοῦ δάσους μὲ τὰ λερωμένα καὶ κουρελιασμένα ροῦχα, μὲ τὰ ἀχτένιστα μαλλιά. Ἦταν μιὰ μορφωμένη Παριζιάνα, χαριτωμένη καὶ πολὺ μοντέρνα.

Ὅταν ὁ Πατρίκιος ἔμαθε ὅτι ἡ Ζωὴ πῆγε στὸ Παρίσι, δὲ μπόρεσε νὰ μὴ γράψῃ στὴ Μαγδαληνὴ τὴ σκέψη του σχετικῶς μὲ τὴ νέα αὐτὴ ἰδιοτροπία τοῦ θείου του. Μὰ ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ ἀπάντησε, ὅτι ὁ πατέρας της, δὲν τῆς ζήτησε τὴ γνώμη της καὶ ὅτι ἐξ ἄλλου ἐπεδοκίμαζε τὴν πράξη του, τόσο εὐεργετικὴ γιὰ τὴν ὀρφανή. (Ἡ μητέρα τῶν Βωτρὲν εἶχε πεθάνει).

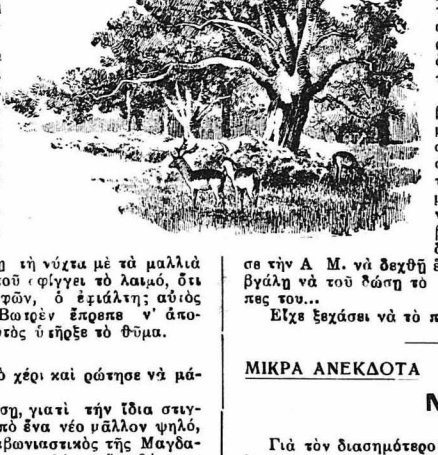

Ἀργότερα τότε ἡ Μαγδαληνὴ ἔγραψε στὸν Πατρίκιο, ὅτι εἶχε γείνει ἕνα πολὺ φρόνιμο κορίτσι καὶ ὅτι εἶχε κόψει κάθε δεσμὸ μὲ τὸ παρελθόν. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀδελφούς, χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχαν πεθάνει, ἀλλοιῶς θὰ εὕρισκαν τὸ μέσον νὰ δώσουν εἴδησες τῶν σπὴν ἀδελφή του. Αὐτή, τοὐλάχιστον ἦταν ἡ γνώμη τῆς Ζωῆς.

Αὐτὴ ἡ τελευταία πληροφορία εἶχε πολὺ ἀναπαυφίσει τὸν Πατρίκιο, γιατί, ὡς τότε, εἶχε ζήσει ὁ' ἕνα διαρκῆ ἄφιλτη. Πολλὲς φορὲς τοῦ συνέβη να ξυπνήσῃ τὴ νύχτα μὲ τὰ μαλλιὰ σηκωμένα, μὲ τὴν αἴσθηση ὅτι κάποιος τοῦ φίγγει τὸ λαιμό, ὅτι πνίγεται. Μὲ τὸ θάνατο τῶν τριῶν ἀδελφῶν, ὁ ἐφιάλτης αὐτὸς θὰ ἔπαυε, γιατί, χωρὶς ἄλλο στοὺς Βωτρὲν ἔπρεπε ν' ἀποδώσῃ τὰ φοβερά ἐπεισόδια, τῶν ὁποίων αὐτὸς ὑπῆρξε τὸ θῦμα.

***

Μὲ πολλὴ ἀφέλεια ἡ Ζωὴ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι καὶ ρώτησε νὰ μάθῃ περὶ τῆς ὑγείας του.

Ὁ Πατρίκιος δὲν πρόφτασε ν' ἀπαντήσῃ, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐμπῆκε ὁ Κοριολίς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα νέο μᾶλλον ψηλό, μὲ βραδινὸ σακκάκι πολὺ κομψό. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μαγδαληνῆς ἀνεγνώρισε τὸ Νοέλ· μὰ ποτὲ δὲ θὰ φανταζόταν ὅτι θὰ μποροῦσε τὸ παιδὶ ἐκεῖνο νὰ μεταβληθῇ τόσο πολύ. Καί, ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὴ δεύτερη αὐτὴ ἐμφάνιση, δὲν ἐχαιρέτησε τὸ θεῖο του.

Ὁ Κοριολὶς ἐξ ἄλλου δὲν ὑπῆρξε πολὺ διαχυτικὸς μὲ τὸν ἀνεψιό του. Τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι, τὸν ρώτησε τί κάνουν οἱ δικοί του καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντηση, τοῦ ἔδειξε τὴ θέση του στὸ τραπέζι ἀνάμεσα στὴ Μαγδαληνὴ καὶ στὴ Ζωή. Ὁ Νοὲλ ἐκάθησε ἀναμεσα στὴ Ζωὴ καὶ τὸν Κοριολίς, ἐνῶ ὁ τελευταῖος ἔλεγε στὸν ἀνεψιό του.

— Ὅταν θὰ πάψῃς νὰ γουρλώνῃς τὰ μάτια σου, μοῦ λὲς τί εἶνε κεῖνο ποὺ σὲ κάνει νὰ σασπίζῃς ..

Ὁ Πατρίκιος ἔγεινε κατακόκκινος· ἀλλὰ δὲν ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ μὲ θάρρος :

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Οἱ Ἀναμῖται προοδεύουν.

Ἤρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐξευρωπαΐζονται τόσον πολύ, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ παίζουν καὶ Εὐρωπαϊκὰ κλασικὰ ἔργα στὴν γλῶσσα τους.

— Φυσικὰ Ἀναμῖται ἔπαιξαν στὸ Χανόϊ, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἀνάμ, τὸν «Κατὸ φαντασίαν ὁσθενῆ» τοῦ Μολιέρου εἰς Ἀναμίτικην γλῶσσαν.

— Μὲ ὅλο, ὅμως, τὸ μεσσιωνικὰ εὐρωπαϊκὰ κοστούμια.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΦΙΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ὁ Λαφονταίν, ἂν εἶνε διάσημος γιὰ τοὺς ἀριστουργηματικοὺς καὶ ἀθάνατους «Μύθους» του, εἶνε ἐπίσης περίφημος καὶ γιὰ τὴν τρομερὴ ἀφηρημάδα του. Συχνὰ τὸν κυρίευε παράδοξη ἔκσταση καὶ, πολλές φορές, τοῦ συναίβαινε νὰ μὴν ἔχει σαφῆ ἐπίγνωση οὔτε ποῦ βρίσκεται οὔτε καὶ τί κάνει. Μιὰ μέρα ἡ κυρία Μπουγιὼν πῆγε στὰς Βερσαλλίας καὶ εἶδε τὸ Λαφονταίν νὰ στέκεται ὄρθιος, σὰν ὑπνωτισμένος, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο τοῦ βασιλικοῦ κήπου. Ὅταν τὸ βράδι, ἔφυγε νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι της εἶδε τὸ Λαφονταίν νὰ στέκεται ἀκόμη, ἀκίνητος καὶ ἀπαθής, σὲ κείνη τὴν θέση, μολονότι ἀπ' τὸ πρωὶ ἔβρεχε κι' ἔκανε καὶ διαβολεμένο κρύο ! Ποιὸς ξέρει σὲ τί διαλογισμοὺς ἦταν βυθισμένος ὁ μέγας μυθογράφος !..

Ὁ μεγάλος αὐτὸς ποιητὴς ἦτανε τόσο ὀλιγαρκὴς καὶ ἁπλοδίαιτος ὥστε ἡ κυρία νὲ Σαμπλιέρ, ἡ ὁποία τὸν φιλοξενοῦσε, ἀναγκάσθηκε κάποτε νὰ διώξῃ ὅλο τὸ ὑπηρετικό της προσωπικό, ὡς ἄχρηστο. Ἔλεγε δὲ ἀργότερα στοὺς φίλους της πὼς κράτησε σπίτι της μονάχα τρία διακριτικά, ὑπάκουα καὶ ὀλιγαρκῆ ζῶα : τὴ γάτα, τὸ σκύλο της καὶ τὸ Λαφονταίν !..

Τὸ πανωφόρι τοῦ ποιητοῦ ἦτανε σὲ τέτοια ἐλεεινὰ καὶ τρισάθλια χάλια, ὥστε κάποια φίλη καὶ θαυμάστριά του τοῦ τῶβγαλε μιὰ μέρα διὰ τῆς βίας ἀπὸ πάνω του καὶ τοῦ πέρασε ἕνα ἄλλο καινούργιο. Ἐννοεῖται πὼς ὁ Λαφονταίν οὔτε κἂν ἀντελήφθη τὴν ἀλλαγὴ ποὺ ἐτοιμάσθηκε στὸ ντύσιμό του. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπόρησε πολὺ ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, εἶδε κάποιο φίλο του νὰ τὸν σταματάσει στὸ δρόμο καὶ νὰ τὸν συγχαίρει γιὰ τὸ καινούργιο του τὸ παλτό ! Τότε μόλις εἶχε προσέξει ὁ Λαφονταίν πὼς φοροῦσε καινούργιο παλτό. Τῶβγαζε κάθε βράδι πρὶν πλαγιάσει καὶ τὸ φοροῦσε κάθε πρωΐ, χωρὶς νὰ τοῦ δώσει καμμιὰ προσοχή !..

Ἄλλοτε πάλι, προσκάλεσε μερικοὺς φίλους του νὰ πάνε νὰ δειπήσουν στὸ σπίτι ἑνὸς γνωστοῦ του, τὸν ὁποῖο ὅμως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε συνοδεύσει... ὡς τὸ νεκροταφεῖο ! Ὅταν ἡ παρέα ὁλόκληρη πῆγε, μὲ γέλια καὶ φωνές, στὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη, ὁ θυρωρὸς πῆρε κατὰ μέρος τὸ Λαφονταίν καὶ τοῦ ὑπενθύμισε πὼς ὁ κύριός του εἶχε πεθάνει πρὸ ἡμερῶν καὶ πὼς ὁ ἴδιος ὁ Λαφονταίν τοῦ εἶχε ἐκφωνήσει τὸν ἐπικήδειο !..

Ὅταν ἐξέδοσε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ βιβλίο τοὺς περίφημους «Μύθους» του, μερικοὶ σημαίνοντες φίλοι του ἐνήργησαν ὥστε ὁ βασιλεὺς νὰ εὐαρεστηθῇ ν' ἀποδεχθῇ ἕνα ἀντίτυπο μὲ ἀφιέρωση, ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ποιητοῦ. Ἡ τιμὴ ἦταν πολὺ μεγάλη—καὶ ὁ Λαφονταίν ἔσπευσε σ' ἀνάκτορα τὴν ὥρα ποὺ τοῦ εἶχε ὡρίσει ὁ βασιλεύς. Ἀφοῦ τοῦ ἀπήγγειλε μιὰ πομπώδη προσφώνηση, στὴν ὁποία παρακαλοῦσε τὴν Α. Μ. νὰ δεχθῇ ἕνα ἀντίτυπο τῶν «Μύθων» του, ἔκανε νὰ βγάλῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ βιβλίο—μὰ τοῦ κάκου ἔψαχνε στὶς τσέπες του...

Εἶχε ξεχάσει νὰ τὸ πάρει μαζί του !..

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΔΙΚΗ

Γιὰ τὸν διασημότερο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους σοφιστὰς Πρωταγόρα διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο :

Κάποτε, ἕνας νέος ἔκλεισε μαζὺ του τὴν ἑξῆς συμφωνία : Ὁ Πρωταγόρας θὰ τοῦ ἐδίδασκε τὴν ρητορικὴ ἀντὶ ἀδροτάτης ἀμοιβῆς τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν θὰ πλήρωνε ὁ νέος παρὰ μόνον ὅταν θὰ ἐκέρδιζε τὴν πρώτη του δίκη δια τῶν σοφιστειῶν του.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ νέος ἀργοῦσε νὰ βρῇ δίκη, ὁ Πρωταγόρας τὸν ἐμήνυσε ζητῶντας τὰ λεπτά του. Τὴν ἡμέρα μάλιστα τῆς δίκης τοῦ εἶπε :

—Ὁποιαδήποτε καὶ ἐὰν εἶνε ἡ ἔκβασις τῆς δίκης θὰ μὲ πληρώσῃς. Ἐὰν μὲν χάσῃς, θὰ σὲ ἀναγκάσῃ τὸ δικαστήριο, ἐὰν δὲ κερδίσῃς ἐπειδὴ ἔτσι ὡρίζεται στὴν συμφωνία μας, πάλι θὰ μὲ πληρώσῃς.

Ὁ μαθητής του ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μαθητεύσει ματαίως σὲ τέτοιο διδάσκαλο, τοῦ ἀπήντησε :

—Ἴσα-ἴσα ποὺ ὁποιαδήποτε καὶ ἐὰν εἶνε ἡ ἔκβασις τῆς δίκης δὲν θὰ σὲ πληρώσω. Καὶ τοῦτο γιατί, ἐὰν μὲν κερδίσω, δὲν θὰ ματαδικασθῶ βέβαια νὰ σὲ πληρώσω, ἐὰν δὲν χάσω συμφώνως μὲ τὴ συμφωνία μας δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σοῦ δώσω πεντάρα !..

Τὸ διπλὸ αὐτὸ δίλημμα ἔφερε σὲ τέτοια ἀμηχανία τοὺς δικαστάς, ὥστε, μὴ ξεύροντας τί ἀπόφαση νὰ ἐκθώσουν.. ἀνέβαλαν τὴν δίκη ἐπ' ἀόριστον !...